20 Ιουλίου 2014

Απ’ την γειτονιά της Μικρασίας

/ Γενικά Θέματα

-Ο ΚΥΡ ΚΩΣΤΑΣ Ο ΤΥΦΛΟΣ-

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ της από-προσωποποιήσεως του ανθρώπου, θυμάμαι μορφές και πρόσωπα ιερά,γεννημένα στην Μικρά Ασία μας , που πέρασαν από την ζωή ετούτη και ζωγράφισαν με τον Άγιο και απλό τους βίο τον χλωμό καμβά αυτής της ζωής.

Θυμάμαι τον κυρ Κώστα τον τυφλό.

Αόμματος εκ γενετής. Από τα μαρτυρικά Δαρδανέλια. Μαζί με την γλυκιά αγάπη της μητέρας του είχε συντροφιά στα πικρά παιδικά του χρόνια και την Θεϊκή στοργή της Παναγιάς μας ,της οποίας το άγιο εικόνισμα,το πιο ιερό κειμήλιό τους , μαζί με ένα τσουβαλάκι κουκιά , εφέρανε πρόσφυγες από την πατρίδα τους, αφήνοντας εκεί περιουσίες με κτήματα πολλά και αρχοντικά ανώγια.

Είχε διατελέσει μάλιστα και πρόεδρος του συλλόγου «Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΕΝ ΔΑΡΔΑΝΕΛΙΟΙΣ» .

Τον αναπολώ στις κατανυκτικές θείες Λειτουργίες στον Άγιο Νικόλα στην προσφυγική Νίκαια, όπου ευτύχησα να ζήσω απλά στα παιδικά μου χρόνια, με τους απονήρευτους πρόσφυγες, να διαβάζει βαθύφωνα, ολοκάθαρα και κατανυτικότατα το «ΠΙΣΤΕΥΩ» ,λες και έβλεπες διάφανα να περνούν από μπρος σου όλα τα Θεία γεγονότα της σωτηρίας μας.

Αλλά τον αναθυμούμε να έρχεται και σε όσους Γάμους μπορούσε με το άσπρο μπαστουνάκι του.

Έψαλε στο Αναλόγι, και μαζί ηχογραφούσε σε κασέτα την ακολουθία του Γάμου(πρίν επικρατήσουν τα βίντεο και τα κινητά) σημειώνοντας παράλληλα και τα στοιχεία του ζευγαριού. Μετά από καιρό τους επισκεπτόταν στο σπίτι τους και τους παρέδιδε την κασέτα γεμίζοντάς τους συγκίνηση και στερεώνοντάς τους και με άλλες πνευματικές συμβουλές,σαν Γέροντας , στην πορεία της έγγαμης ζωής τους.

Κάποτε τον είχα επισκεφθεί, όταν ήμουν έφηβος, στο προσφυγικό σπιτάκι του όπου έμενε με τους μακαρίτες γονείς από το 1922.

Πλέον μόνος , στο φτωχό τούτο ησυχαστήρι του , γεμάτο από Εικονίσματα, και μία κιθάρα, επάνω στην παλιά ξεθωριασμένη ντουλάπα(ήταν και μουσικός και έτσι έβγαζε τα προς το ζην του)τον συνάντησα ανήμπορο και άρρωστο πάνω στο κρεβατάκι του να ακούει στον Ραδ . Σταθμό της Εκκλησίας την Θεία Λειτουργία.

-Καλημέρα κυρ-Κώστα, είμαι ο Διονύσης.

-Καλημέρα παιδί μου(είπε με την βαριά του στεντόρεια φωνή) δεν μπορώ τώρα να σου μιλήσω, έχει Λειτουργία, άνοιξε το ψυγείο και στην πόρτα πάρε χυμό να πιείς.

Και μεταρσιωμένος άκουγε απορροφημένος με όλη του την ύπαρξη τα λόγια του Ραδιοφώνου.

Θεώρησα αγένεια σε τούτη την ιερή στιγμή να ανοίγω τα ψυγεία και κάθησα αμήχανα σε μία παλιά καρέκλα.

Η Θ.Λειτουργία προχωρούσε κα όταν έφτασε στο ΛΑΒΕΤΕ ΦΑΓΕΤΕ βλέπω τον κυρ.Κώστα να ανασηκώνεται με όσες δυνάμεις του είχαν απομείνει

και να πέφτει μπρούμυτα και ολόσωμα στο σκονισμένο πάτωμα, ενώπιον της υπέρτατης λογικής θυσία του Κυρίου μας.

Σαν να είχε διαβεί πλέον τα επίγεια και τα λυπηρά που μετάλαβε σε όλη την πονεμένη ζωή του, στεκόταν τώρα πάνω στο σαρακοφαγωμένο πάτωμα, με δέος ως Αγγέλου Χερουβίμ, μπροστά στον ολόφωτο Θρόνο του Υψίστου.

Τέτοιο πνευματικό συγκλονισμό σπάνια ένοιωσα στην ζωή μου.

Μικρασιάτες μπολιασμένοι από Χριστό, Παναγία, Εκκλησία και ιερές παραδόσεις. Άνθρωποι που μόνο η θωριά του εξαγνισμένου τους προσώπου, το βλέμμα τους και ο σεμνός τους λόγος άξιζαν πιότερο από πολλά πνευματικά βιβλία.

Ο καλός μας Θεός ας τον αναπαύει μαζί με όλους τους πονεμένους Μικρασιάτες στον ευλογημένο του Παράδεισο...(συνεχίζεται)

Πρεσβ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΤΑΜΠΑΚΗΣ